31/05/2020

“Ας μάθουμε στη χριστιανική μας ζωή να πιστεύουμε χωρίς συμβιβασμούς”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Την Κυριακή των Θεοφόρων Πατέρων της Α’ Οικουμενικής Συνόδου, 31 Μαΐου 2020, στον Ιερό Ενοριακό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών στην Ορεστιάδα ιερούργησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός και κήρυξε το Θείο Λόγο με αφορμή το ευαγγελικό χωρίο: «Αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ιω. 17,3).

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε βασικές αλήθειες για τις οποίες οι Θεοφόροι Πατέρες εδογμάτισαν με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος. Διαβάστε αναλυτικά την ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Πρῶτον περί τῆς αἰωνίου ζωῆς τήν ὁποία ἐπαγγέλλεται ὁ Χριστός. Δυστυχῶς

πολλοί νομίζουν ὅτι ἡ αἰώνιος ζωή εἶναι κάτι τό ἀφηρημένο καί ἀόριστο, ἀπροσδιόριστο καί ἀνέφικτο, κάτι πού ξεπερνᾶ τά δεδομένα τῆς παρούσης ζωῆς. Ἀντίθετα ὁ Κύριος ἐδῶ μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι ἡ αἰώνιος ζωή εἶναι μία τομή στήν ἱστορία τῆς παρούσης ζωῆς. Εἶναι μία πραγματικότης, τήν ὁποία ζοῦν καί ἀπολαμβάνουν οἱ πιστοί ὄχι μόνον μετά θάνατον ἀλλά, ὑπό προϋποθέσεις βεβαίως, καί ἐδῶ, εὑρισκόμενοι στή ζωή. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή ζωή τῶν πιστῶν ἀνατρέπει ὅλα τά δεδομένα τοῦ κόσμου τούτου καί τούς δίδει τήν δυνατότητα νά ζήσουν στιγμές καί ὧρες τῆς αἰωνιότητας καί τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν σ’αὐτό τόν κόσμο. Αὐτή εἶναι ἄλλωστε καί ἡ ἐμπειρία τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας.

Δεύτερον ἡ περί τοῦ Θεοῦ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύ-ριος ἐδό-ξασε τὸν Πα-τέρα στὴ γῆ μὲ ὁ-λό-κληρη ἀ-σφα-λῶς τὴ ζωή Του, κατ’ ἐξοχήν ὅ-μως μὲ τὴ φα-νέ-ρωση τῆς ἀ-λή-θειας περὶ Θεοῦ. Γι’ αὐτὸ ἄλ-λω-στε ἦλθε στὸν κό-σμο, ὅ-πως δι-ε-κή-ρυξε ὁ Ἴ-διος, «ἵνα μαρ-τυ-ρήσῃ τῇ ἀ-λη-θείᾳ», γιὰ νὰ ἀ-πο-κα-λύ-ψει καὶ κη-ρύ-ξει, δηλαδή, τὴν ἀ-λή-θεια περὶ τοῦ Θεοῦ. Ἀ-πο-κά-λυψε ὁ Κύριος ὅτι ὁ Θεὸς εἶ-ναι Τρι-α-δι-κός, Πα-τήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅ-γιο· ὅτι δηλαδή εἶναι κοινωνία προσώπων, κοινωνία ἀγάπης καὶ ὅτι Αὐ-τὸς ὁ ἐν Τρι-άδι Θεός ἐξικνούμενος ἀπό ἀγάπη γιά τὸν ἁ-μαρ-τωλὸ ἀπεργάζεται τὴ σω-τη-ρία του παρεκτραπέντος ἀνθρώπου· καὶ ὅτι γι’ αὐτὴ τὴ σω-τη-ρία τοῦ ἁ-μαρ-τω-λοῦ ἀν-θρώ-που ὁ ἴ-διος ὁ Κύ-ριος, ὁ Υἱὸς καὶ Λό-γος τοῦ Θεοῦ, ἔ-γινε ἄν-θρω-πος· γιὰ νὰ προσφέ-ρει τὸν Ἑ-αυτό Του θυ-σία «ὑ-πὲρ τῆς τοῦ κό-σμου ζωῆς καὶ σω-τη-ρίας», γιὰ νὰ ζή-σει καὶ νὰ σω-θεῖ ὁ κό-σμος.

Τρίτον· ἡ Διδασκαλία τῶν Θεοφόρων Πατέρων εἶναι θεόπνευστη. Κατὰ τὸ τέ-λειο πα-ρά-δει-γμα τοῦ Κυ-ρίου, καὶ οἱ ἅ-γιοι Πα-τέ-ρες τῆς Α΄ Οἰ-κου-με-νι-κῆς Συ-νό-δου δό-ξα-σαν τὸν Θεὸ μὲ τὴ θε-ό-πνευ-στη δι-δα-σκα-λία τους. Δὲν συνήχθησαν ἐν Συνόδῳ γιὰ τὴ δική τους δόξα. Ἀντίθετα ἡ ἀ-γω-νία τους ἦταν νὰ μεί-νει ἀ-πα-ρα-χά-ρα-κτη ἡ ἐν Χρι-στῷ ἀ-πο-κα-λυ-φθεῖσα ἀ-λή-θεια, νὰ φυ-λα-χθεῖ ἀκεραία καί ἀνόθευτη, ἔτσι ἀ-κρι-βῶς ὅ-πως τὴν κή-ρυξε ὁ Κύ-ριος καὶ τὴν μετέδωσαν οἱ ἅ-γιοι Ἀ-πό-στο-λοι. Γνώ-ρι-ζαν ὅτι ὁποιαδήποτε ἔκπτωση τῆς ἀ-λή-θειας περὶ Θεοῦ θά σή-μαινε ἔκπτωση τῆς δό-ξας τοῦ Θεοῦ. Αὐ-τοὶ οἱ ἅ-γιοι Πα-τέ-ρες ἦ-ταν ἡ γε-νιὰ ποὺ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὶς Κα-τα-κόμ-βες καί τούς διωγμούς μό-λις πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια καὶ ἔ-φε-ραν τὰ στί-γματα τοῦ Κυ-ρίου στὸ σῶμα τους. Εἶ-χαν δο-ξά-σει τὸ ὄ-νομα τοῦ Θεοῦ μὲ τὴ στα-θερὴ ὁ-μο-λο-γία τους· καὶ τώρα στὴ Σύ-νοδο δό-ξα-σαν τὸν Θεὸ δι-α-τυ-πώ-νον-τας, μὲ τὸν φω-τι-σμὸ τοῦ Ἁ-γίου Πνεύ-μα-τος, τὴν ἀ-λή-θεια ὅτι ὁ Χρι-στὸς εἶ-ναι Θεὸς ἀλη-θι-νός, ὁ-μο-ού-σιος μὲ τὸν Πα-τέρα.

Τέταρτον· ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τῆς Ἀληθείας. Μόνο μέσα στήν

Ἐκκλησία σώζεται ἡ Ἀλήθεια. Ἡ Ἐκκλησία γιά τήν ὁποία γίνεται λόγος στό Σύμβολο τῆς Πίστεως εἶναι τό θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή δέ ἡ Ἐκκλησία συνδέεται στενώτατα μέ τήν Ὀρθοδοξία καί τήν Θεία Εὐχαριστία. Στήν Ἐκκλησία ἀνήκουν ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀληθινή πίστη (Ὀρθοδοξία) καί ἀληθινή Εὐχαριστία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «μία» καί «καθολική» γιατί Ἕνας εἶναι ὁ Διδάσκαλος καί γιατί κατέχει ὁλόκληρη τήν ἀλήθεια γιά τόν Θεό, τόν ἄνθρωπο καί τή σωτηρία καί γιατί ἡ ζωή της εἶναι κοινή γιά ὅλα τά μέλη, γιατί Αὐτός ὁ Χριστός ἀείποτε «ἐκκλησιάζει» τόν λαό τῶν ἁγίων Του καί «ἁγιάζει καί ἱερουργεῖ καί μεταλαμβάνει καί ποιμαίνει».

Πέμπτον· Ἡ Ἐκκλησία «σημαίνεται ἐν τοῖς μυστηρίοις». Διά τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστιανός ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ δι’ αὐτῶν ἑνώνεται μέ τό Θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί γεύεται τῶν δωρεῶντῆς θείας Χάριτος. Τό Βάπτισμα εἰσάγει τόν ἄνθρωπο στήν Ἐκκλησία καί ἔχει σκοπό νά τόν ὁδηγήση στήν κοινωνία τοῦ Σώματος καί του Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τό κέντρο ὅλων των μυστηρίων καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Χωρίς Θεία Κοινωνία δέν μπορεῖ νά ζήση ὁ πιστός».

Ἀγαπητοί μου, ἄς μάθουμε στήν χριστιανική ζωή μας νά πιστεύουμε χωρίς συμβιβασμούς καί ἐκπτώσεις στήν ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια, πού δίδαξε ὁ Χριστός καί μετέδωσαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἀπόστολοι καί οἱ Θεοφόροι Πατέρες· νά ὁμολογοῦμε καθημερινά τήν πίστη μας μέ τά ἔργα μας, γιατί ὁ Χριστός δέν εἶναι θεωρία ἀλλά ἐμπειρία καί νά προσδοκοῦμε ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωήν τήν αἰώνιον, γεγονός πού προσφέρει στόν πιστό τήν δυνατότητα νά ἀντιμετωπίζει τίς δυσκολίες τῆς παρούσας ζωῆς μέ ἐλπίδα καί προοπτική» κατέληξε ο Σεβασμιώτατος.